

השכינה, הנה בורח מארץ הקדש, שהרי השכינה שורה שם, כמו שנאמר (תהלים קכח) אשתף כגפן פריה בירפתי ביתך. גפן פריה - זו שכינה. מה שכינה היתה נסתרת בתוך בית קדשי הקדשים, אף כף אשה צנועה לא יוצאת משער ביתה החוצה. ומשום כך הנה בורח יונה מחוץ לארץ הקדושה, והרי כאן כתוב מלפני, ולא כתוב לפני.

אָלָא וְדַאי כִּף הוּא - מלפני, שהרי רוח נבואה לא באה מתוך שכינה אלא מלפני. אותן שתי דרגות הנביאים ששורים על השכינה, ומאותו מקום פחד להיות שם בארץ הקדושה, ועל זה מלפני. פי מלפני ה' הוא ברח, ולא לפני ה', שהרי הנה יודע שנבואה לא היתה באה אלא מלפני.

ומשום כך קשים זוגים, קשים מזונותיו של אדם לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן דוד המלך תלה מזונותיו למעלה, משום שלמעלה לא פוסק לעולמים. אבל כאן פוסק, שהרי לא תלויים בו מזונות. למעלה הם. ועל זה כתוב (תהלים כג) ה' רעי לא אחסר, לא יפסקו מזונות ממני לעולמים, משום שאותו נהר ששופע ויוצא מעדן לא פוסק לעולמים, ומשום זה קודמת שכינה על זה.

בא וראה, בשעה שאותו מקום מקבל מזונות מלמעלה, כל המקדשים את רבונם, כלם מתעדינים ומתעוררים ומעלים כנפים כשפאה שכינה עם אותו מזון, כדי שלא יסתכלו בה.

ואותן שלש מחנות בעליה אחת קוראים ואמרים קדוש. אלה קוראים למחנה שני, ומעלים כנפים אלה הראשונים ואלה השניים, ואמרים השניים הללו קדוש. אלה קוראים למחנה

אָמַר (תהלים קכח) אַשְׁתָּף כִּגְפָן פְּרִיָּה בִּירְפָתִי בֵּיתְךָ. גִּפֵּן פְּרִיָּה דָא שְׂכִינְתָא, מַה שְׂכִינְתָא הָוָה סְתִימָא לְגוּ בְּבֵית קִדְשׁ הַקְּדָשִׁים, (ד' קע"א א"ו) אוף הכי אתתא צניעא, לא נפקא מתרעא דביתה לבר. ובגיני כך הנה ברח יונה לבר מארעא קדישא, והא הכא כתיב מלפני, ולא כתיב לפני.

אָלָא וְדַאי הַכִּי הוּא, מלפני, דהא רוח נבואה לא אתיא מגו שכינתא, אלא מלפני. אינון תרין דרגין דנביאים, דקא שריין על שכינתא, ומיהווא אתר דחיל למהוי תמן בארעא קדישא, ועל דא מלפני. פי מלפני יי' הוא בורח, ולא לפני יי', דהא הנה ידע דנבואה לא הנה אתי אלא מלפני.

ובגיני כך קשין זוגין, קשין מזונותיו של אדם לפני הקדוש ברוך הוא, ועל דא דוד מלכא תלי מזונותיו לעילא, בגין דלעילא לא פסיק לעלמין. אבל הכא פסיק, דהא לא תליין ביה מזונות. לעילא אינון. ועל דא כתיב, (תהלים כג) יי' רעי לא אחסר, לא יפסקון מזונות מני לעלמין, בגין דההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן לא פסיק לעלמין, ובגין דא קדמא שכינתא על דא.

תא חזי, בשעתא דהאי אתר מקבלא מזונא מלעילא, פלהו דמקדשי למאריהון, פלהו מתעדנין, ומתעריין, וסלקין גרפין, פד אתיא שכינתא בהווא מזונא, בגין דלא יסתכלון בה.

ואינון תלת משריין בסליקו חד, קראן ואמרי (ישעיה ו) קדוש. קראן אלין למשרייתא תננינא, וסלקין גרפין אלין קדמאי, ואלין תנניני, ואמרי אלין תנניני קדוש. קראן אלין למשרייתא תליתאה, וסלקין גרפין תלת

שלישי ומעלים כנפים שלש
המחנות כאחד, וכלם אומרים:
קדוש ה' צבאות מלא כל הארץ
כבודו. ועל זה כלם משלבים זה
בזה, אלה נכנסים לתוך אלה,
ואלה נכנסים לתוך אלה,
משלבים זה בזה, כמו שנאמר
משלבת אשה אל אחתה פן
תעשה לכל קרשי המשכן.

הקרשים עומדים תמיד בקיימם
ולא מתכופפים, כמו שהם
עומדים, שלא מתכופפים, שאין
להם כרעים, ועומדים תמיד בלי
ישיבה, ועל זה כתוב בקרשים,
עמדים.

מה כתוב? שתי ידות לקרש
האחד. אף כף בשני גונים הם
כלולים כל אחד ואחד מהם, אותו
שלו ושל חברו, וחברו אף כף יש
בו, ועל זה משלבים זה עם זה.

(זה נוטל שלו ושל חברו, וזה נוטל שלו ושל
חברו).

בדגמת זה כתוב בתורה, (משלי א)
פי טוב סחרה מסחר פסוף ומחרוץ
תבואתה. זה מלמד לזה, וזה
מלמד לזה. נעשו משלבים זה עם
זה. זה נוטל שלו ושל חברו, וזה
נוטל שלו ושל חברו, ומשלבים
זה בזה.

כתוב, בנאות דשא ירביצני על
מי מנחות ינהלני. נאות דשא -
אלה הם המקורות העליונים שכל
המזון וההספקה באים מהם.
הנאות הללו נקראים נאות יעקב,
נאות דשא, משום שיש נאות
בחוץ שנקראים נאות מדבר, ועל
זה בנאות דשא. ואם תאמר, הרי
כתוב תדשא הארץ דשא, שהרי
הוא למטה? אלא דשא מאותן
נאות בא, שנולד וצומח מהם,
ועל זה בנאות דשא ירביצני.

על מי מנחות ינהלני - אלו המים
של מנוחה, ששופעים מאותו
מקום ששופע ויוצא מעדן,

משרין כחדא, וכלהו אמרי קדוש יי' צבאות
מלא כל הארץ כבודו. ועל דא כלהו משלכן
דא בדא, אלין עאלין לגו אלין, ואלין עאלין
לגו אלין, משלכן דא בדא, כמה דאת אמר
משולבות אשה אל אחותה פן תעשה לכל
קרשי המשכן.

קרשים קיימי תדיר בקיומיהו, ולא מתכפפי,
כגוונא דאינון עומדים, דלא מתכפפי
דלית לון קפיצי, וקיימי תדיר בלא ישיבה,
ועל דא כתיב בקרשים עומדים.

מה פתיב, שתי ידות לקרש האחד, אוף הכי,
בתרי גווגי אינון פלילן כל חד וחד
מנייהו, ההוא דיליה ודחבריה, וחבריה אוף
הכי ביה, ועל דא משלכן דא עם דא. (דא נטיל
דיליה ודחבריה, ודא נטיל דיליה ודחבריה).

בגוונא דא כתיב באורייתא, (משלי ג) פי טוב
סחרה מסחר פסוף ומחרוץ תבואתה,
דא אוליה לדא, ודא אוליה לדא, אתעבדו
משלכן דא עם דא. דא נטיל דיליה ודחבריה,
ודא נטיל דיליה ודחבריה, ומשלכן דא בדא.
כתיב בנאות דשא ירביצני על מי מנחות
ינהלני. נאות דשא, אלין אינון מקורין
עלאין, דכל מזונא וספוקא אתיא מנייהו.
נאות אלין אקרון (איכה ב) נאות יעקב. נאות
דשא, בגין דאית נאות לבר דאקרון (יואל ב)
נאות מדבר, ועל דא בנאות דשא. ואי תימא
הא כתיב תדשא הארץ דשא, דהא איהו
לתפא. אלא דשא מאינון נאות אתיא
דאתיליד ואצמח מנייהו, ועל דא בנאות
דשא ירביצני.

על מי מנחות ינהלני, אלין מיין דנייהא,
דקא נגדין מההוא אתר דנגיד ונפיק
מעדן, ואינון מיין אקרון מי מנחות. נפשי